

Hvem man skal følge etter Joseph Smith

Før sin død underviste profeten Joseph Smith følgende til De tolv apostlers quorum:

Brødre, ... noe av stor betydning vil snart inntreffe. Det kan være at mine fiender vil drepe meg. Og hvis de gjør det og nøklene og myndigheten som hviler på meg, ikke blir overdratt til dere, vil de være tapt for verden. Men hvis jeg bare kan lykkes i å overdra dem til deres hoder, da la meg falle som offer for morderiske hender hvis Gud så tillater, og da kan jeg gå bort i full glede og tilfredsstillelse, idet jeg vet at mitt verk er fullført og at grunnlaget er lagt på hvilket Guds rike skal vokse frem i denne evangelieutdeling i tidenes fylde.

Ansvar for å lede denne kirken heretter må hvile på De tolv skuldre, inntil dere skal utpeke andre til å etterfølge dere. (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith [2007], 526–27*)

Joseph Smith underviste også at Det første presidentskap er den eneste gruppen over De tolv apostlers quorum, men at når profeten dør, blir Det første presidentskap oppløst (se *History, 1838–1856 [Manuscript History of the Church]*, bind B-1, 691, josephsmithpapers.org).

- Basert på det du lærte, hva ville hjelpe deg å svare på de tre påstandene som ble fremsatt tidligere?
- Hvilket mønster etablerte Herren for at ledelsen av hans Kirke skal fortsette når profeten dør?

Da Brigham Young henvendte seg til de hellige på et stort møte, skrev mange ned en mirakuløs opplevelse og følte en bekreftelse fra Den hellige ånd.

President George Q. Cannon (1827–1901), som senere virket i Det første presidentskap, fortalte:

Brigham Young ... reiste seg og talte til folket. ... Den som var til stede ved denne anledningen, kan ikke noensinne glemme inntrykket den gjorde på dem! Hvis Joseph hadde stått

opp fra de døde og igjen talt for deres ører, kunne virkningen ikke ha vært mer oppsiktsvekkende enn den var for mange som var til stede på dette møtet. Det var Josephs røst. Og ikke bare hørtes Josephs røst, men det virket i folkets øyne som om det var Joseph i egen person som sto foran dem. En mer strålende og mirakuløs hendelse enn den som fant sted den dagen i nærvær av den forsamlingen, har vi aldri hørt om. Herren ga sitt folk et vitnesbyrd som ikke ga rom for tvil om hvem som var mannen han hadde utvalgt til å lede dem. De både så og hørte med sine naturlige øyne og ører, og så kom ordene som ble uttalt, ledsaget av Guds overbevisende kraft, til deres hjerter og de ble fylt med Ånden og med stor glede. Det hadde vært dysterhet, og i noen hjerter trolig tvil og usikkerhet. Men nå var det klart for alle at her var mannen som Herren hadde gitt den nødvendige myndighet til å handle i deres midte i Josephs sted (George Q. Cannon, "Joseph Smith, the Prophet", *Juvenile Instructor*, okt. 1870, 174–75).

Emily Smith Hoyt, et medlem som var til stede da Brigham Young talte til de hellige, skrev følgende:

Måten å resonnerer på, ansiktsuttrykket og lyden av stemmen begeistret hele min sjel. Mine egne øyne hadde sett Josephs myrdede legeme. Mine egne hender hadde følt dødens isnende kulde på hans en gang edle panne. Jeg visste at Joseph var død. Likevel skvatt jeg ofte til og så ufrivillig på forhøyningen for å se om det ikke var Joseph. Det var det ikke, det var Brigham Young og hvis noen tviler på Brigham Youngs rett til å forvalte anliggender for de hellige, kan jeg bare si dette. Ta imot Guds ånd og kjenn selv. Herren vil sørge for sine egne (Emily Smith Hoyt i Lynne W. Jorgensen, "The Mantle of the Prophet Joseph Passes to Brother Brigham: A Collective Spiritual Witness," *BYU Studies*, bind 36, nr. 4 [1996–97], 164).

- Hvis du hadde vært der, hvordan kunne denne opplevelsen ha påvirket deg?
- Hvordan kan Moroni 10:5 anvendes på det du studerte?